

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	1010201473
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1010201473.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamovej, v právnej veci žalobcu: NAVY team, s.r.o., so sídlom Seberínho 9, Bratislava, IČO: 35 852 186, v zastúpení: Advokátska kancelária Marcel Biznár, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/222/12305-78436/2010/992895-r zo dňa 15. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k.1S 193/2010-71 zo dňa 20. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2010-71 zo dňa 20. februára 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 193/2010-71 zo dňa 20.02.2014 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/12305-78436/2010/992895-r zo dňa 15.07.2010, ktorým rozhodnutím žalovaný podľa ust. § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 511/1992 Zb. alebo zákon o správe daní) zmenil vo výroku dodatočný platobný výmer Daňového úradu Pezinok č. 608/320/16894/10/PATo zo dňa 03.05.2010 tak, že žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV.

kalendárny štvrtrok 2008 v sume 5.008,39 eur. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného posudzoval v intenciách ustanovení § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z.z. alebo zákon o DPH) a súčasne v intenciách ustanovení § 2 ods. 2, 3, 6, 8 v spojení s § 15 ods. 6, písm. e/, s § 29 ods. 1, 2, 4, 8, a s § 44 ods. 6, písm. b/ zákona o správe daní a poplatkov, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal krajský súd preukázané, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím (č. I/222/12305-78436/2010/992895-r zo dňa 15.07.2010) v podstate potvrdil rozhodnutie Daňového úradu v Pezinku č. 608/320/16894/10/PATo zo dňa 03. 05. 2010, ktorým rozhodnutím správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. kalendárny štvrtrok 2008 v sume 150 883 Sk t. j. 5008,39 eur, na základe vykonanej daňovej kontroly, ktorá bola ukončená dňa 30. 4. 2010 prerokovaním Protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly č. 608/320/13647/2010/PATo zo dňa 13. 04. 2010. Krajský súd ďalej zistil, že správca dane žalobcovi ako platiteľovi dane nepriznal právo na odpočítanie dane v sume 150 883 Sk (5008,39 eur), ktorú si žalobca uplatnil z dodávateľských faktúr vystavených GOLD MKM, s.r.o., č. 20080251, 20080262, 20080273, 20080307; správca dane vyzval daňový subjekt podľa § 15 ods. 6 písm. e) zákona č. 511/1992 Zb. o predloženie dôkazov, ktoré preukazujú že fakturovaný tovar od spoločnosti GOLD MKM, s.r.o., platiteľ nadobudol, zaevidoval v skladovej evidencii; podľa šetrenia správcu dane vykonaného dopytom na Daňový úrad Bratislava I uvedená spoločnosť nemala nahlásených žiadnych zamestnancov ani na území SR žiadneho splnomocneného zástupcu na konanie, uvedená obchodná spoločnosť je s daňovým úradom nekontaktná od augustom 2008, jediným zástupcom spoločnosti a konateľom bol občan Mexika; z registra obyvateľov SR Banská Bystrica mal správca dane preukázané, že osoba uvedená na vystavených faktúrach spoločnosti GOLD MKM, s.r.o. menom C. I. sa v registri obyvateľov SR nenachádzala k stavu zistenému dňa 05. 02. 2010.

Krajský súd konštatoval, že v daňovom konaní nebolo žalobcom dostatočne a hodnoverne preukázané, že fakturovaný tovar nadobudol od dodávateľa GOLD MKM, s.r.o., tak ,ako sa uvádza na predmetných faktúrach preverovaných správcou dane. Uviedol, že pri daňovej kontrole nebolo namieste ani použitie pomôcok, pretože žalobca za dodávateľa tovaru označil obchodnú spoločnosť GOLD MKM, s.r.o., a predložil faktúry. Krajský súd s poukazom na to, že v tejto veci došlo k porušeniu § 49 ods. 1 zákona o DPH konštatoval, že preverovaním zo strany správcu dane sa nezistilo uskutočnenie zdaniteľných obchodov, keď správca dane podľa skutkových okolností a najmä zo zistenia, že osoba C. I. bola založená na fikcii, nemal inú možnosť ako za IV. štvrtrok 2008 nepriznať platiteľovi právo na odpočítanie dane z faktúr č. 20080251, 20080262, 20080273, 20080307, na ktorých je uvedený dodávateľ GOLD MKM, s.r.o..

Poukazom na skutkové zistenia krajský súd ďalej konštatoval, že ak žalobca komunikoval s C. I. mal si preveriť, či táto osoba je oprávnená konať za spoločnosť GOLD MKM, s.r.o., v záujme ochrany svojej spoločnosti s poukazom na § 13 a nasl. Obchodného zákonníka. Uviedol, že v čase rozhodnom pre daňové konanie bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti štátny občan Mexika W. S. M. a daňový subjekt GOLD MKM, s.r.o., nemal na území SR žiadneho evidovaného zamestnanca, či splnomocneného zástupcu. Krajský súd dal do pozornosti, že žalobca ako daňový subjekt mal povinnosť preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania. Podľa názoru krajského súdu bolo v záujme žalobcu, aby v rámci daňovej kontroly preukázal existenciu osoby C. I., čo však počas celého daňového konania žalobca neurobil. Krajský súd mal za to, že pokiaľ osoba (C. Marcus) uvedená na daňových dokladoch (faktúrach) nie je evidovaná v registri obyvateľov SR, je to ďalším dôkazom potvrdzujúcim žalobcom nevyvrátenú domnienku, že medzi obchodnou spoločnosťou K. MKM, s.r.o. a žalobcom k žiadnemu obchodu (k

zdaniteľnému plneniu) nedošlo. Ďalej krajský súd poukazom na to, že uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu, konštatoval že, ak zdaniteľné plnenie nie je uskutočnené dodávateľom uvedeným na faktúre, potom formálna existencia faktúry, ako aj preukázanie zaplatenia, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane podľa zákona č. 222/2004 Z.z. v zmysle § 49 ods. 1, 2 písm.a/ a § 51 ods. 1 písm.a/.

Vo vzťahu k dôkaznej povinnosti krajský súd uviedol, že vykonanie dokazovania je primerane rozložené medzi daňovníkom a správcom dane, a preto v prípade, že správca dane vykonaným dokazovaním preukáže daňovníkovi, že tovar skutočne nemohol dodať na faktúrach uvedený dodávateľ daňovníka, je povinnosťou daňovníka preukázať, že jeho závery sú nesprávne alebo označiť skutočného dodávateľa na základe nových dôkazov a ak tak daňovník neurobí, tak potom musí niesť dôsledok tohto svojho konania.

Krajský súd vychádzajúc zo znenia ustanovení § 49 ods. 1, 2 v spojení s § 51 ods. 1 písm.a) zákona o DPH mal za to, že iba doložením účtovného dokladu obsahujúceho zákonom stanovené náležitosti, nie je nárok na odpočítanie dane preukázaný, z ktorého dôvodu len predloženie samotného daňového dokladu, hoci formálne správneho a bezchybného, nemôže byť predpokladom na uznanie nároku na odpočítanie dane, ale tento nárok musí byť aj fakticky podložený existujúcim zdaniteľným plnením.

Ďalej Krajský súd uviedol, že previerka existencie tovaru v sklade na Galvaniho 2/A v Bratislave, ktorej sa žalobca domáhal, bola dôkazom vykonaným nadbytočne, pretože samotná prítomnosť tovaru by nepreukazovala jeho priame nadobudnutie od spoločnosti GOLD MKM, s.r.o., ako aj právny titul vystavenia predmetných faktúr. Na potvrdenie správnosti svojich záverov krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 23. 06. 2010 sp. zn. 2Sžf/4/2009 a rozhodnutie Ústavného súdu SR z 23. 02. 2011 č. III. ÚS 78/2011.

Záverom krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahujú všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti, vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu, keď súd nezistil žiadne porušenie zásad daňového konania, majú za to, že daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a prihliadli na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo.

Krajský súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v daňovom konaní nepreukázal vo svojom záujme existenciu osoby C. I., a preto námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, majú za to, že postup žalovaného ako aj preskúmané rozhodnutie boli vydané v súlade so zákonom.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu podľa ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň zaviazal žalovaného k náhrade trov konania, ktoré si uplatnil a vyčísil v sume 531,71 eur.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Tvrdil, že konštatovanie krajského súdu ohľadne zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i o neporušení zásad daňového konania, po riadnom vykonaní dokazovania, potom čo správne orgány prihliadli aj na všetko čo v konaní vyšlo najavo, tvorí celé odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu. Vytýkal krajskému súdu, že sa nevyporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v

samotnej žalobe. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, pretože nevychádza zo skutkového stavu. Vyslovil názor, že daňové orgány sa v predmetnom konaní dopustili porušenia viacerých ustanovení zákona o správe daní a to najmä ust. § 2, 3, 15, 29 a iné. Navyše poukázal na to, že predmetné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je úplne totožné s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 08.06.2011, č. k. 2S 279/2010, ktoré sa týkalo rovnakých účastníkov, avšak inej dane (dane z príjmu právnických osôb za rok 2008). Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu ako i rozhodnutia daňových orgánov vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Nestotožnil sa s argumentáciou krajského súdu ohľadne nadbytočnosti vykonania dôkazu miestneho zisťovania v sklade žalobcu. Namietal, že s námietkou, ktorou namietal postup správcu dane v rozpore s ust. § 29 ods. 6 zákona o správe daní, sa žalovaný ani krajský súd vôbec nezaoberali. Tvrdil, že nebolo v jeho možnostiach v čase výkonu daňovej kontroly iným spôsobom preukázať realizáciu zdaniteľného plnenia ako predloženými účtovnými dokladmi vyžiadanými správcom dane a ak nebol nadobudnutý tovar predaný, kontrolou skladových zásob. Výtýkal správcovi dane, že napriek jeho možnostiam nevykonával v prípade pochybností kontrolu účtovných dokladov, či deklarovaný tovar mohol nadobudnúť od iného subjektu, prípadne inými dôkaznými prostriedkami preukázať pochybenie žalobcu, ako aj že správca dane nemal záujem vykonať iné dôkazné prostriedky, napr. výsluch svedkov, bez ktorých nie je možné dospieť k záveru, že došlo k zdaniteľnému plneniu. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je tiež v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorej štát nemôže sankcionovať podnikateľa, ktorému boli služby alebo tovar dodané pochybným spôsobom. Ďalej namietal, že správca dane v rámci výkonu daňovej kontroly porušil práva a právom chránené záujmy daňového subjektu, ktorý žiadal vykonanie dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia, a preto jeho rozhodnutie je v rozpore so skutkovým stavom.

Žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, v ktorej súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Dôvodil, že nesplnenie tejto povinnosti má za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, najmä s prihliadnutím na ust. § 205 ods. 2 a 3 O.s.p.. Vyslovil názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá zákonným požiadavkám, je neurčité, nepresvedčivé, absentuje vyhodnotenie žalobcom tvrdených a preukázaných skutočností. S poukazom na uvedené dôvody súčasne vyslovil názor, že v prejednávanej veci sú dané dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ako i správcu dane nielen v zmysle ust. § 250j ods. 2 písm. a), b), d), a e), ale aj na základe ust. § 250j ods. 3 O.s.p. pre neúplnosť spisov správneho orgánu.

Žalobca záverom uviedol že i, keď krajský súd o predmetnom žalobnom návrhu rozhodol opätovne potom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené najvyšším súdom, sa s dôvodmi uvedenými v žalobnom návrhu nevyporiadal. Ďalej uviedol, že s poukazom na dôvody žalobného návrhu ako aj s prihliadnutím na tlačové komuniké Súdneho dvora Európskej únie číslo 85/12 má za to, že dôvody na zrušenie rozhodnutia správnych orgánov sú dané .

III.

Na odvolanie žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil z jeho vecne aj právne správnych dôvodov. Súčasne navrhoval, aby žalobcovi nebolo priznané právo na náhradu trov konania.

Žalovaný v dôvodoch písomného vyjadrenia trval na tom, že v preskúmvanej veci neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že krajský súd rozhodol správne, keď zamietol žalobu, pričom vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodnil.

Žalovaný dal do pozornosti, že žalobca mal vykonanú za rok 2008 aj kontrolu dane z príjmov právnických osôb, v ktorej neboli uznané výdavky z totožných deklarovaných plnení ako aj pri kontrole DPH, ktorej výsledky sú predmetom tohto stanoviska. Súčasne poukázal na to, že Najvyšší súd SR

rozsudkom 2Sžf/48/2011 z 18. 04. 2012 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S/279/2010 - 40 z 08. júna 2011, ktorým zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/11464 - 75054/2010/991091 - r, ktorým odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Pezinok č. 608/320/18694/2010/Čas, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za rok 2008.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca predložením dokladov síce ako platiteľ DPH tvrdil, že prišlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia, ale platiteľ musí byť schopný toto svoje tvrdenie aj vecne preukázať. Trval na to, že previerka zásob žalobcu by nepreukázala, že tovar bol skutočne nadobudnutý od dodávateľa uvedeného na faktúrach, majúť za to, že správca dane vykonal všetky úkony na objasnenie správneho skutkového a právneho stavu a nemal dôvod postupovať podľa ust. § 29 ods. 6 zákona o správe daní. Taktiež žalovaný trval na tom, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom žalobca nepredložil správcovi dane žiadne relevantné dôkazne prostriedky o nadobudnutí tovaru od subjektu uvedeného na faktúrach ani to žiadnym spôsobom nepreukázal. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžf/53/2010.

Žalovaný sa opätovne nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že rozhodnutia daňových orgánov ako aj krajského súdu sú v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. Súčasne poukazom na skutkové zistenia, z ktorých vyplynulo, že spoločnosť GOLD MKM s.r.o. nemala žiadnych zamestnancov, uviedol, že bolo preukázané, že nemohli byť pravdivé tvrdenia žalobcu o tom, že pri sporných zdaniteľných obchodoch konal so zamestnancom spoločnosti GOLD MKM s.r.o., pričom dal do pozornosti, že žalobca ani v jednom prípade bližšie nešpecifikoval, čo sa nachádza na adrese Galvaniho 2/a, Bratislava, kde mu mal byť tovar doručený, ako aj, že žalobca na daňovom úrade nemal nahlásenú prevádzku.

Záverom žalovaný zdôraznil, že vzhľadom na všetky skutočnosti a dôkazy mal za preukázané, že žalobca uplatňoval svoje právo na odpočítanie DPH za účelom neoprávnene získať daňovú výhodu, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozsudok ESD v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 v bode 42, v zmysle ktorých prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. (rozsudok Fini H. body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, bod 55).

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/12305-78436/2010/992895-r zo dňa 15.07.2010 a následne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Žalobou napadnutým rozhodnutím (č. I/222/12305-78436/2010/992895-r zo dňa 15.7.2010) žalovaný podľa § 48 ods.5 zákona č. 511/1992 Zb. v rozhodnutí Daňového úradu Pezinok č. 608/320/16894/10/PATo z 3.5.2010 vo výroku rozhodnutia zmenil vyrubený rozdiel dane v sume 150.883,00 eur za IV. štvrtrok 2008 na sumu 5.008,39 eur.

Daňový úrad Pezinok rozhodnutím - dodatočným platobným výmerom č. 608/320/16894/10/PATo z 3.5.2010 podľa § 44 ods.6, písm./, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyrubil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2008 v sume 150.883,- Sk.

Odvolací súd v rozsahu žalobných ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého

stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správcu dane a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o vyrobení žalobcovi rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v zmysle ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. postupom podľa ustanovení zákona o správe daní a poplatkov.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2, 4, 6, 8 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Ak nespĺní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 15 ods. 1, 6, zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a

podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH účinného v rozhodnom čase, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona 222/2004 Z. z., právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ust. § 49 ods. 2, písm.a) zák. č. 222/2004 Z. z., platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,

Podľa ust. § 51 ods. 1, písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutie správcu dane potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

V preskúmvacom konaní mal odvolací súd preukázané, že žalovaný i správca dane pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či deklarované plnenia boli uskutočnené. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci dokazovanie v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že vo veci daňové orgány oboch stupňov nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu a že vo veci nebol riadne zistený skutkový stav.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vypláva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchody, ním deklarované v daňovom priznaní za sledované zdaňovacie obdobie (IV. kalendárny štvrťrok 2008) na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, sa uskutočnili spôsobom ním tvrdeným, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., keď ako dôkazy predložil len faktúry a pokladničné doklady. V tomto kontexte odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Na podporu uvedeného najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vypláva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.“

Odvolací súd nemohol považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvého stupňa sa opätovne náležite v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyporiadal s jeho námietkami uvádzanými v žalobe. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa jasným a určitým spôsobom uviedol žalobné námietky žalobcu, skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu žalovaného, ako aj svoj právny záver, podľa ktorého nepovažoval žalobné námietky za odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že žalobca v žalobe neuviedol relevantné dôvody, ktoré by spochybňovali zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, pokiaľ v odvolaní ako aj v žalobe tvrdil, že nebolo v jeho možnostiach ako daňového subjektu v čase výkonu daňovej kontroly iným spôsobom preukázať realizáciu zdaniteľného plnenia ako predloženými účtovnými dokladmi vyžiadanými správcom dane, a ak nebol nadobudnutý tovar predaný, kontrolou skladových zásob, namietajúc, že správca dane napriek svojim možnostiam nevykonával v prípade pochybností kontrolu účtovných dokladov, či deklarovaný tovar mohol nadobudnúť od iného subjektu, resp. či je nadobudnutie takéhoto množstva tovaru u žalobcu obvyklé, prípadne inými dôkaznými prostriedkami preukázať pochybenie žalobcu, poukazom na to, že správca dane nemal záujem vykonať iné dôkazné prostriedky, napr. výsluch svedkov, bez ktorých nie je možné dospieť k záveru, že nedošlo k zdaniteľnému plneniu, ako aj považujúc za nespravodlivé požadovať od neho pátranie po jeho dodávateľovi tovaru v decembri 2008.

Z postupu súdu prvého stupňa a ani z postupu daňových orgánov nevyplýva, že by uvedené tvrdenia žalobcu odignorovali. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa ako aj žalovaný, že samotné tvrdenie daňového subjektu o uskutočnení zdaniteľného plnenia a predloženie dokladov spĺňajúcich formálne náležitosti, nie je možné samo osebe považovať za právne relevantné, pre splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 49 v spojení s § 51 zákona o DPH, v zmysle ktorých pri odpočítaní dane musí daňový subjekt viesť preukázať oprávnené uplatnenie odpočítania dane. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu ako aj z odôvodnení rozhodnutí daňových orgánov je zrejmé, že správca dane nespochybnil realitu uskutočnených obchodov v kontrolovanom zdaňovacom období, ale spochybnil len uskutočnenie zdaniteľných plnení spoločnosťou GOLD MKM, s.r.o., keďže pre možnosť uplatnenia si odpočtu DPH zo zdaniteľných plnení nie je podstatné len ich reálne uskutočnenie a daňový doklad od dodávateľa, ale aby k uskutočneniu dodávky tovaru a služieb aj reálne došlo od dodávateľa, ktorý je ako dodávateľ

uvedený na daňových dokladoch, čo však správca dane vykonaným dokazovaním žalobcovi spochybnil, resp. vyvrátil, keď v konaní bolo nepochybne preukázané, že dodávku tovarov dodávateľská spoločnosť (GOLD MKM, s.r.o.) reálne neuskutočnila. Zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt nevedel preukázať oprávnenie osoby k uzatváraniu predmetného obchodu, keďže z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že ním označená osoba nemala oprávnenie dodávateľskej spoločnosti konať v mene spoločnosti GOLD MKM, s.r.o., ktoré okolnosti dôvodne podmienili pochybnosti správcu dane o faktickom uskutočnení predmetného obchodu, ktoré žalobca predloženými dokladmi ku kontrole nevyvrátil, keď nepredložil také doklady (objednávky, dodacie a preberacie listy a pod.) ktoré by spôsobom vylučujúcich akékoľvek pochybnosti reálne uskutočnenie obchodu potvrdzovali. Z uvedených dôvodov žalobcom namietané nezohľadnenie reálneho uskutočnenia zdaniteľných plnení taktiež ako argument pre zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia neobstojí.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane preukazuje daňový subjekt, správca dane navrhované dôkazy len vykonáva, pričom je na jeho úvahe, či vykoná aj ďalšie dôkazy daňovníkom navrhnuté, a preto pokiaľ správca dane v danom prípade vykonal dôkazy na preukázanie podnikateľskej činnosti spoločnosti GOLD MKM, s.r.o. a nevykonával žalobcom navrhovaný dôkaz - miestne zisťovanie v sklade žalobcu, postupoval v zmysle zákona o správe daní.

Správca dane za daňový subjekt dôkazy nevyhľadáva, výlučne na daňovom subjekte spočíva dôkazná povinnosť preukázať pravdivosť a hodnovernosť skutočností uvádzaných v daňovom priznaní, a preto neobstojí argument žalobcu, že správca dane napriek svojim možnostiam nevykonával v prípade pochybností kontrolu účtovných dokladov, či deklarovaný tovar mohol nadobudnúť od iného subjektu, resp. či je nadobudnutie takéhoto množstva tovaru u žalobcu obvykle, prípadne inými dôkaznými prostriedkami preukázať pochybenie žalobcu, poukazom na to, že správca dane nemal záujem vykonať iné dôkazné prostriedky.

Nebolo možné sa s totožniť ani s námietkou žalobcu, že správca dane mal v danom prípade postupovať podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní. Správca dane postupuje v zmysle § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a určí daň podľa pomôcok len v prípade, ak daňový subjekt nesplní pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2. Vychádzajúc zo skutkových zistení vplývajúcich z administratívneho spisu v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre určenie dane podľa pomôcok, keď žalobca ako daňový subjekt správcovi dane k daňovej kontrole predložil účtovné doklady, ktorými preukazoval odpočet dane uplatňovaný za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2008.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia vyhodnotili v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobcovi za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2008 vznikla daňová povinnosť, pretože žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že uskutočnenie

zdaniteľných plnení deklarovaných v daňovom priznaní za predmetné zdaňovacie obdobie fakticky nastali, a preto daňové orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane za predmetné zdaňovacie obdobie určili daňovú povinnosť na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutých rozhodnutí nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.